

RÄTTVISANS SKUGGOR

Kapitel 1

Inte nu. Inte nu! Inte så här. Inte när Nicky är här. Inte när jag är obehäpnad. Nyss hade han haft en lugn diskussion med sin son i kön, och nu låg de båda på det smutsiga bankgolvet. *Håll dig lugn nu, Kitt. Observera. Det här är ingen ny situation.* Nicky rörde sig lite bredvid honom. *Jo, det är det.* Hans sons bruna ögon mötte hans egna grönbruna. Det fanns ingen rädsla i dem. Bara tillit. Tillit till honom. Hans pappa.

"Snacka inte skit! Jag vet att det finns här! Ge hit Ekot, för FAN!" Mannen som hade vänt upp och ner på kundernas liv just den här dagen fortsatte att skrika på kassörskan. Han skakade i sina ryckiga rörelser, och svetten droppade. Han såg sig omkring, och ögonvitorna lyste i det smutsiga ansiktet. Kitt, som låg nära hörde hur mannen mumlade för sig själv.

"Snart. Snart har du det. Duger jag nu då, Zoran? Haha." Han slog sig för bröstet. "*Jag fixar Ekot själv. Åt dig. Snart. Snart!*"

Kitt blundade. *Inte mitt ansvar. Inte mitt problem.* Det kliade i hans fingrar att göra något. Stoppa allting, innan situationen gick helt överstyr. Men han kunde inte. Inte med Nicky här. Mannen slog med vapnet mot rutan mellan honom själv och kassörskan. Hon ryckte till.

"M... Minnesbiblioteket..." Hon darrade och tittade bedjande på honom. "På Minnesbib..."

"Du ljuger!!" Han slog med vapnet igen. Kassörskan höll upp de skakande händerna framför sig och stirrade storögt på mannen. Varje gång han slog vapnet mot glaset ryckte hon till. Kitt kramade Nicky hårdare. *Inte mitt ansvar.* Han fick stålsätta sig för att inte protestera, inte avleda uppmärksamheten, inte rycka in. Vanan från ett helt liv jagade på honom. *Inte mitt problem.* Rånaren tog tag i vapnet med båda händerna och slog igen. Glasrutan splittrades. Kassörskan skrek.

Så plötsligt träffades mannen i ryggen av en liten blå leksaksbil. Allting stannade upp. Rånaren, som varit på väg att sträcka sig in mot kassörskan, snodde runt och den stirriga blicken svepte över rummet. De tallriksstora pupillerna skannade av rummet, men mannen blinkade hela tiden och fokuserade inte på någon. Han vacklade till.

"Nu är du dum!" En späd, men stark röst hördes från Kitts famn. Nicky försökte lösgöra sig i Kitts famn, och han tog ett hårdare tag. "Man ska vara snäll! Det säger min pappa!"

"Tyst Nicky!" viskade Kitt. Nicky vred sig i hans grepp och rånaren blängde på dem där de låg på golvet knappt två meter till vänster om honom.

"Håll käften, Nicky!" sa han.

En stöt gick genom Kitts kropp. *Han hörde mig. Hur kunde han höra mig?!*

Rånaren bröstade upp sig och vände blicken i fjärran. "Jag är på ärofyllt uppdrag." Han log. "Ingen ska hindra mig. Ingen!" Han slog sig för bröstet, vacklade till och vände sig mot kassörskan.

Kitt slappnade av lite i armarna, men Nicky var inte klar. "Min pappa tar dig hur lätt som helst! Du är bara en dumming!" Kitt hand hittade Nickys mun. Orden blev ett fuktigt mummel bakom handen. "Mmhn babba..."

"Nä, nu jävlar!" Rånarens likbleka ansikte fick en lätt rödaktig nyans och han tog sats och slungade i väg en väldig spark mot dem.

Kitt såg sparken komma. De gamla reflexerna kickade igång precis som så många gånger förr. Adrenalinnet fyllde hans sinne med en skarp klarhet, som om det blåst bort dimman av förvirring och trängt in i varje vrå av hans medvetande. Hans reflexer skärptes till det yttersta, och vartenda sinnesintryck verkade förstärkas av den adrenalinfyllda rusningen. Ljuden blev skarpare, färgerna mer levande, och tiden tycktes sakta ner till en nästan stillastående rytm. Sparken närmade sig i ultrarapid. *Damage control. Måste flytta Nicky från sparken.* Han skopade upp Nicky och rullade runt med honom. *Måste minska kraften i sparken.* Han sköt Nicky ifrån sig, och utnyttjade motståndet till att skjuta sig själv närmare rånarens ben och spänna överkroppen. Benet träffade på musklerna i sidan av ryggen.

Kitt grymtade till av stöten, men den stoppade honom inte. Han snurrade runt mot rånaren, som gjorde sig redo igen. Med vana rörelser förde Kitt armbågarna mot knäna och blockerade nästa spark. Händerna fångade benet på reflex. Han vred på kroppen och sparkade undan rånarens andra ben. Mannen föll handlöst bakåt. Hans huvud studsade mot golvet, sen var Kitt uppe på fötter och gav honom en extra spark mot huvudet. *Vanligtvis brukar bakhuvudets akrobatiska konster mot parketten räcka, men man vet aldrig med pundare.* Han vräkte över mannen på mage, och sparkade undan vapnet. Det gled över golvet med ett gnisslande ljud och slog i väggen en bit bort.

Verkligheten övergick till normal hastighet igen och de välbekanta skakningarna tog över medan adrenalinnet gick ur. Kroppen gick ur överlevnadsläge och tankeverksamheten satte fart igen. *Nicky?!* Han såg sig snabbt om.

"Bra, pappa!" Nicky sprang fram mot honom och han gick ner på knä och fångade sin son i en varm kram.

"Är du okej?" Han borrade in ansiktet i sonens rufsiga hår och tog ett djupt andetag – den välbekanta doften av jordgubbsschampon och något obeskrivligt barnsligt fanns där. Nu var den dock blandad med damm och kall sten – en påminnelse om att Nicky nyss legat tryckt mot bankens hårda golv med ett vapen riktat mot sig. *Aldrig mer!* Han drog sina fortfarande darriga armar hårdare om pojken, som för att försäkra sig om att han var verklig. "Jag älskar dig" viskade han.

"Jag visste att du skulle ta honom", viskade Nicky tillbaka.

Kitt släppte taget om sonen och såg Nicky allvarligt i ögonen. "Det där var modigt, men också väldigt dumt. Vad är det jag alltid säger?"

"Men du tog honom ju. Du kan ta alla!"

"Nicky?"

Nicky suckade och sänkte blicken. "Att springa från faran är bästa försvaret".

"Precis. Att stå upp för de svaga är bra, men din säkerhet är viktigare. Ingenting får ju hända dig". Nicky nickade och Kitt höll upp sin hand. Nicky log och gav honom en high five. Kitt log tillbaka och rufsade sin son i håret, men inombords var han allt annat än lugn.

Han såg sig om på de andra åtta personerna runt om i banken. Några låg kvar och en och annan började ställa sig upp.

"Faran över". Han tog tag i rånarens slappa händer och höll ihop dem bakom mannens rygg med vänstra handen. Med den andra lossade han sitt bälte, men så kände

han en hand på sin axel och tittade upp. En gripande blond kvinna tittade ner på honom och höll fram en grön sjal. Han sträckte ut handen för att ta den och deras ögon möttes. Hon betraktade honom med ett uttryck i blicken som han inte kunde tolka. Det fanns en glimt av nyfikenhet och en hint av något djupare. Det var som om hon tittade in i hans själ, såg alla hans hemligheter, skärskådade hela hans existens. Trots den kaosartade situationen kunde han inte låta bli att hålla kvar hennes blick en stund extra, förtrollad av intensiteten i den. Dunkandet i öronen som han hittills inte lagt märke till tystnade.

Så blinkade hon och lika snabbt som stunden hade börjat så försvann den. Han slog ner sin blick och knöt sjalen hårt runt mannens handleder. När han reste sig upp och höjde blicken igen var det bara sju kunder kvar i banken. Hon var borta.

Resten av personerna i banken började resa sig upp. De tittade på honom, men med något helt annat i blicken än den mystiska kvinnan. Vissa såg på honom med förundran och rädsla, medan andras blickar kokade. De viskade och pekade på honom. Det var inga glada miner han såg. *De ser på mig som om jag dödat deras kattunge.* En man gick med långa, stadiga steg mot honom. Han var rak i ryggen och hans ansikte var högrött. Den skrynkliga kostymen hade dammiga fläckar längs framsidan och hans hår stod på ända. Kitt suckade. *Here we go again...*

"Vad i helvete tror du att du håller på med?!" Mannen stannade framför Kitt och satte upp ett finger i ansiktet på honom. "Måste visa dig på styva linan va? Tror att du har gjort någon skillnad?"

Kitt böjde sig ner och lyfte upp Nicky i famnen, och hans son slog sina armar om hans nacke. Andedräkten var varm mot hans hals och han kände Nickys hjärtslag mot sitt bröst. Han slöt ögonen en sekund och njöt av att vara någon hans son höll sig fast

vid. Han steg lugnt förbi den gormande mannen, vars vitlöksstinkande andedräkt stack i näsan.

Mannen fortsatte sin harang efter honom. "Det enda du gör med dina hjältefasoner är att sätta oss andra i fara!"

Kitt vände blicken mot kassörskan på väg ut. Hon stod kvar bakom den krossade glasrutan, med händerna framför sig och uppspärrade ögon.

Mannen började gå mot Kitt igen. "Vi vill inte ha såna som du här!"